

Predikatie over Jozua 1 vers 5
door eerwaarde heer D.J. van Keulen
Vrije Oud Gereformeerde Gemeente
Aalburg – 16 september 2012

Zingen Psalm 78 : 26 en 27.

Lezing van de Heilige Wet des HEEREN.

Zingen Tien Geboden : 9.

Schriftlezing Jozua 1

1 Het geschiedde nu na den dood van Mozes, den knecht des HEEREN, dat de HEERE tot Jozua, den zoon van Nun, Mozes' die-naar, sprak, zeggende:

2 Mijn knecht Mozes is gestorven; zo maak u nu op, trek over deze Jordaan, gij en al dit volk, tot het land dat Ik hun, den kinderen Israëls, geef.

3 Alle plaats waarop ulieder voetzool treden zal, heb Ik u gegeven, gelijk als Ik tot Mozes gesproken heb.

4 Van de woestijn en dezen Libanon af tot aan de grote rivier, de rivier Frath, het ganse land der Hethieten, en tot aan de Grote Zee, tegen den ondergang der zon, zal ulieder landpale zijn.

5 Niemand zal voor uw aangezicht bestaan al de dagen uws levens; gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en zal u niet verlaten.

6 Zijt sterk en heb goeden moed, want gij zult dit volk het land erfelijk doen bezitten, dat Ik hun vaderen heb gezworen hun te geven.

7 Alleenlijk wees sterk en heb zeer goeden moed, dat gij waarneemt te doen naar de ganse wet welke Mozes, Mijn knecht, u geboden heeft; wijk daarvan niet, ter rechter- noch ter linkerhand, opdat gij verstandiglijk handelt alom waar gij zult gaan.

8 Dat het boek dezer wet niet wijke van uw mond, maar overleg het dag en nacht, opdat gij waarneemt te doen naar alles wat daarin geschreven is; want alsdan zult gij uw wegen voorspoedig maken en alsdan zult gij verstandiglijk handelen.

9 Heb Ik het u niet bevolen? Wees sterk en heb goeden moed, verschrik niet en ontzet u niet; want de HEERE uw God is met u alom waar gij heengaat.

10 Toen gebod Jozua den ambtlieden des volks, zeggende:

11 Gaat door het midden des legers en beveelt het volk, zeggende: Bereidt teerkost voor ulieden; want binnen nog drie dagen zult gijlieden over deze Jordaan gaan, dat gij ingaat om te erven het land hetwelk de HEERE uw God ulieden geeft om te beërven.

12 En Jozua sprak tot de Rubenieten en Gadieten en den halven stam van Manasse, zeggende:

13 Gedenkt aan het woord hetwelk Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden geboden heeft, zeggende: De HEERE uw God geeft ulieden rust en Hij geeft u dit land.

14 Laat uw vrouwen, uw kleine kinderen en uw vee blijven in het land dat Mozes ulieden aan deze zijde van de Jordaan gegeven heeft; maar gijlieden zult gewapend trekken voor het aangezicht uwer broederen, allen strijdbare helden, en zult hen helpen,

15 Totdat de HEERE uw broederen rust geve als ulieden, en dat zij ook erfelijk bezitten het land dat de HEERE uw God hun geeft; alsdan zult gijlieden wederkeren tot het land uwer erfenis en zult het erfelijk bezitten, dat Mozes, de knecht des HEEREN, ulieden gegeven heeft aan deze zijde van de Jordaan, tegen den opgang der zon.

16 Toen antwoordden zij Jozua, zeggende: Al wat gij ons geboden hebt, zullen wij doen, en alom waar gij ons zenden zult, zullen wij gaan.

17 Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, also zullen wij naar u horen; alleenlijk dat de HEERE uw God met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is.

18 Alle man die uw mond wederspanning wezen zal en uw woorden niet horen zal in alles wat gij hem gebieden zult, die zal gedood worden; alleenlijk wees sterk en heb goeden moed.

Votum.

Gebed.

Zingen Psalm 77 : 9 en 11.

Gemeente, met de hulp des Heeren en onder de inwachting van Zijn Heilige Geest in deze morgen Jozua 1, en dan nader het 5^e vers. Daar luidt het Woord van de levende God en onze tekst:

Niemand zal voor uw aangezicht bestaan al de dagen uws levens; gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn; Ik zal u niet begeven en zal u niet verlaten.

Om naar aanleiding van deze tekstwoorden stil te staan bij drie gedachten.

1^e. De persoon van Jozua.

2^e. De God van Jozua.

3^e. De zegen van Jozua.

Gemeente, het gaat in dit eerste hoofdstuk van Jozua over de man die de naam Jozua gekregen heeft. Gekregen van Mozes in een profetisch gezicht. Want de naam Jozua was niet de naam die hij van zijn vader en moeder gekregen had, die hij vanaf zijn geboorte droeg. Deze man heeft geheten Hoséa. Zo was zijn naam. En toch lag in die oude naam van Jozua, in die naam Hoséa, al opgeborgen welk groot plan de Heere met deze man voor had. Want de naam Hoséa betekent zoveel als “redder”, of “redding”. Dat zou je ook kunnen zeggen. En deze Hoséa was door de eeuwige God uitverkoren om de redder, de redding van Zijn volk Israël te zijn.

Zullen zijn vader en moeder dat verstaan hebben toen ze daar dat kleine mannetje in hun handen hielden? Nou ja, dat zal wel niet. Of misschien ook wel. Maar de Goddelijke almacht, de Goddelijke Majesteit heeft er in elk geval voor gezorgd dat die jongen die naam kreeg. Die naam waarin dat grote dus al vertolkt lag, dat hij voor Zijn volk Israël mocht gaan betekenen.

En hier is dan dat ogenblik aangebroken waarop de vervulling van die naam gestalte zal gaan krijgen.

Dat volk Israël is aan gekomen op de grens van het beloofde land. Veertig jaren gezworven in de woestijn. En in die veertig jaren zijn er heel wat graven gedolven in de woestijn, nietwaar. Had de Heere het niet gezegd, als een straf over dat volk, dat al diegenen die ouder waren dan twintig jaar dat beloofde land niet in zouden gaan. Hoe had de Heere geduld gehad met Zijn volk. Zelfs met Zijn knecht Mozes. Zoveel geduld gehad. Hoe is die ambtelijke zonde gestraft aan Mozes, dat hij ten tweede male op de rotssteen sloeg, terwijl de Heere had bevolen tot die rotssteen te spreken, omdat in die rotssteen Christus lag betekend, lag vooraf geschaduwd. En Christus zou slechts eenmaal der zonden gestraft worden. Dat mocht niet ten tweede male geschieden. Mozes heeft op de berg het beloofde land van verre mogen zien. En Mozes is gestorven. Dat was niet erg voor Mozes. Hij hoefde dat beloofde land Kanaän niet in hier op aarde, maar hij is wel het hemels Kanaän binnen gegaan. Mozes heeft niet meer terug verlangd naar deze bedeling, naar deze wereld.

En nu, nu Mozes gestorven is, staat er in ons hoofdstuk: “Het geschiedde nu na de dood van Mozes, de knecht des Heeren, dat de Heere tot Jozua sprak”. Jozua! Ja, ik zei het u al, in een profetisch vergezicht had Mozes deze man Jozua genoemd. Gij zult niet meer Hoséa heten, ge zult Jozua heten. Wat is daar het verschil in? Wel, Hoséa betekende “redder, redding”. En de naam Jozua betekent: Jehova zal redden, de Heere zal de Redder zijn.

Vind je het geen wonder trouwens, dat dat volk van Israël aan de grens van Kanaän is aan gekomen? Dat dat volk niet is uitgeroeid,

verdelgd geworden in die veertig jaren door de woestijn heen. Dat ze in Egypteland in het leven gebleven zijn. Vind je het geen wonder, dat door al die eeuwen heen dat volk van Israël er nog is, tot op de dag van vandaag. Vind je het geen wonder!

Wat ligt daar in afgeschaduwd Wie de Heere is voor Zijn geestelijk Israël. Wat ligt daar in betekend hoe de Heere zorgt voor Zijn uitverkoren Kerk.

En dan zit er een mens klem in het Egypteland der zonde. Dan zit er een ziel klem in de ongerechtigheid. Dan is er één die ademhaalt in de dingen van de wereld. En als je hem diep in zijn hart zou blikken, dan zegt hij: “De dienst der wereld is een liefdedienst die mij nog nooit heeft verdrot”. Is het geen wonder dat de Heere met zo een niet afreken. Dat de Heere zo een niet wegstoot van voor Zijn heilig aangezicht vandaan. Dat Hij hem in het leven behoudt. En is het niet een ontzaglijk wonder als er zo een is die in dat slavenhuis, in dat Egypteland, in de gaten gaat krijgen waar hij in verkeert. Is het geen wonder als er een mens wakker schrikt in dat Egypteland der zonde, en dat die liefdedienst, waar hij altijd zo hartelijk mee instemde, een slavendienst gaat blijken te zijn.

Ben je al wakker geschrokken? Wakker geworden vanwege de toestand van je leven. Dat leven waarin je het zo best naar je zin had, waarin je zo heerlijk ademde. Is je dat al de dood geworden? Is het je een harde dienst gebleken? Kon je het er niet meer in uithouden? Maar nu nog eens wat. Die harde dienst, waar je het niet in uit kon houden, heb je je daar uit los weten te werken? Kon je daar uit los komen? Of zijn dat banden gebleken die je vast hielden, die je in de klem hielden, onlosmakelijke banden? Ben je er achter gekomen in dat diensthuis: “Ik heb mijzelf uitgeleverd, vrijwillig, in de dienst van de satan over gegeven. Ik heb mij vrijwillig laten binden met ijzeren boeien en ketenen. Ik heb gewild dat hij, die helse farao, koning en vorst over mijn leven zou wezen”. Ben je er achter gekomen dat die duivel niet anders doet dan de klemmen steeds verder en strakker aan te draaier? Ben je er achter gekomen dat het steeds benauwen-der wordt? En toen je je wilde ontworstelen, heeft hij zijn ware gezicht getoond. Altijd had hij tot je gezegd: “Ach, je kunt altijd nog bekeerd worden. Je kunt altijd nog wel een keer om vergeving vragen, als je oud geworden bent en je overweegt je leven eens. God is immers liefde. Waarom zou je daar aan twijfelen”. Maar toen je daar in de klem je zocht te ontworstelen aan zijn dienst, toen is zijn ware gezicht openbaar gekomen. Of niet? Toen is hij een harde meester gebleken, die heeft gezegd: “Verzwaar de dienst. Verdubbel de geselslagen. Houd ze vast onder mijn macht”.

Wat is er toen gebeurd eigenlijk, toen je eigen ontworstelen niet gelukte? Toen je eigen werken doodliepen. Wat is er toen gebeurd? Als vanzelf. Of niet? Als vanzelf is het geroep naar Boven geboren, het gebed tot de levende God. Heb je je nood weleens geklaagd? Heb je eigenlijk nood? Kijk, ik heb het u al vaker gezegd, Luther zegt: "Zonden die niet benoemd kunnen worden, zijn geen zonden. Zonden die benoemd kunnen worden, dat zijn zonden". En weet je wat zonden die benoemd kunnen worden zijn? Dat zijn zonden waar je last van hebt. Dat zijn zonden waar je onder gebukt gaat. Dat is dat pak wat de schouders van Christen in de Christenreis terneer drukten. Dat is het wat een ondraaglijke last gaat worden. Dan gaat overal doorheen klinken die stem van de dood: "Ten dage als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven". Dan gaat alles de verdwijning en de ondergang ademen. Dan roept alles om het oordeel. Dan zal heel mijn leven geopenbaard moeten worden voor de levende God. En ik kan er niet uit, ik kan er niet uit. En toch, toch laat de Heere het gebeuren, dat Zijn volk, verkoren van voor de grondlegging der wereld... (Dat weten ze niet. Daar kunnen ze helemaal niets van bekijken, daar in het diensthuis, in het slavenhuis)... gaat roepen tot de levende God. En wat stond er van Israël ook alweer opgeschreven in het Woord? Dat hun geschrei is opgeklommen tot in de oren van de levende God. Dat is ook een wonder! Of niet? Dat is ook een wonder! Zo'n mens die het alleen maar heeft kunnen bederven. Zo'n mens die alleen maar om het oordeel roept en schreeuwt met zijn hele bestaan. Dat God naar zo'n jammerklacht wil horen. Dat God zo'n onaanzienlijk gestuntel en gestamel wil aanhoren. Ja, dat het zelfs tot vreugde is van de engelenschaar daar in de hemel, als er een mens is die tot Hem leert roepen. Wat een wonder als de Heere hoort. Maar nog een groter wonder is het als de Heere gaat verhoren, als het de Heere gaat behagen Zelf voor dat volk te strijden en uit de banden los te maken.

Maar ja, je zult maar uit Egypteland gehaald worden. Je zult maar op weg gebracht worden, in beweging, met dat levende volk van God mee. In beweging omdat je daar niet blijven kunt. Nou, dan zal de duivel tonen wat hij in zijn macht heeft, wat hij in zijn macht meent te hebben, laat ik het zo maar zeggen. Al zijn aanvallen zullen op je los stormen. Hij heeft maar één ding op het oog: Die moet sterven voor en aleer hij de vrede in God gevonden heeft. Wat zal de duivel zich vertonen, op alle mogelijke manieren. En dan, wat zal in de woestijn openbaar komen wie je zelf bent. Wat er van je is. Weet je hoe je die hele woestijnreis van dat volk van Israël kunt samenvatten? Dat is maar één woord: murmureren. Israël heeft niet anders gedaan. Opstand tegen de levende God. Ze waren het niet

eens met Zijn weg. Ze waren het niet eens met de keuzes die de levende God maakte. Dan is het toch wel een wonder inderdaad dat dat volk hier toch nog staat aan de grens van Kanaän.

Weet je waar je achter moet komen, mensen? Uit Egypteland bevrijd is groot. Maar het moet naar het land der ruste. Het moet naar de plaats waar de vrede gesloten wordt. Het moet naar de plek waar de Heere tot je ziel spreekt: "Ik zal niet meer op u toornen, Ik zal niet meer op u schelden". Het moet heen naar dat land waar de genade Gods waait, waar de Heere Zijn hart in Christus voor je opent, waar Hij een teken geplaatst heeft waar Hij al Zijn volk naar toe brengt, om te mogen knielen en buigen voor Hem, opdat het daar gehoord mag worden van die ster-vende Middelaarslippen: "Ik voor u, daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven". Of kun je het in de woestijn uithouden? Ben je tevreden met een beetje ontdekking? Ben je genoeggedaan met wat ellendekennis? Kun je nogal zuchten onder de wet en houd je dat voor het leven? Is dat het dan? Of moet het verderop? Eén ding heb ik van de Heere geleerd, dat ik al de dagen mocht wonen in het huis des Heeren, opdat de lieflijkheid des Heeren mij geopenbaard zou worden. Daar gaat het over, mensen. Daar gaat het over.

Ik las bij Luther over dat woord "Predik het Evangelie aan alle creaturen", dan zegt Luther: "Daarmee veroordeelt de Heere Jezus Christus alle andere verkondiging als valsheid, als duivelswerk". Wat is dat, het Evangelie prediken aan alle creaturen? Dat is niet anders, zegt Luther, dan de wereld aanzeggen dat ze gezondigd heeft tegen God, en aanwijzen waar de plaats van de rust is: "Zie het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt". Dat was de opdracht van de Heere Jezus aan Zijn discipelen. Dat is de opdracht aan elke prediker van het Evangeliewoord. Dat het volk moet worden aangegzegd waar de rust geschonken wordt, waar het vette van Zijn huis wordt gesmaakt, waar een volle beek van wellust elk in liefde dronken maakt.

Nergens anders is het leven in, mensen, dan in dat ene, waar je bukken mag aan de voet van Golgotha's kruis, waar je met al het uwe sterven mag aan de voeten van die gezegende Middelaar, om te leven uit Hem, uit Zijn zalige kruisverdiensten, om te ademen in dat Middelaarsbloed, dat gestort is tot een volkomen verzoening voor al onze zonden.

Begeer je nog wat anders? Of niet? Begeer je nog wat anders? Je zegt: "Man, dat is het nu wat mijn hart begeert. Ik heb overal de dood op moeten schrijven. Er is nog maar één ding dat mij werkelijk verheugen kan. Dat is als God in Christus in mijn leven overkomt, als alles tot rust wordt gebracht". Hoe moet dat gaan dan? Ben je

aan het zoeken? “Ik weet niet waar ik het zoeken moet. Waar moet ik het vinden? Waar is dat land der rust dan? Ik kan de Bijbel van voor naar achter doorlezen, wel tien keer, en ik heb het nog niet. Ik verslijt mijn knieën voor het aangezicht van de levende God en nog weet ik de weg niet. Ik probeer mijn leven te verbeteren, me te reformaten, wat op te knappen, een beetje degelijk te wezen enzo, en nee, er knaagt iets in mijn hart en in mijn ziel. Het is de rust nog niet. Waar moet ik het zoeken dan?”

Hier moet je het zoeken. Het geschiedde nu na de dood van Mozes, de knecht des Heeren, dat de Heere tot Jozua, de zoon van Nun, Mozes' dienaar, sprak. God spreekt tot Jozua. Hij heette Hoséa. Hij heet nu Jozua. Dat is een Hebreeuwse naam. Weet je hoe die naam Jozua in het Grieks luidt? Jezus. Zo luidt hij in het Grieks. En hier in deze geschiedenis ligt voorafgeschaduwd wat het werk van de Heere Jezus Christus zal wezen.

Het is een dwaalziek volk dat aan de grens van Kanaän is aan gekomen. Het is trouwens ook een bangachtig volk, een twijfelmoedig volk. Dat volk is aan gekomen bij de Jordaan. Hoe moeten ze nu dat water veroveren? De Heere had ze wel door de Rode Zee gehaald, maar dat wonder zijn ze al lang weer vergeten. Ze staan daar naar de golven te kijken. Hoe moet je daar nu toch door heen? Er is geen brug. Er is geen omweg. Hoe zal dat ooit goed moeten komen? Kommen we ooit aan in Kanaän? Wordt het land der rust ooit ons erfdeel?

Heb je daar ook weleens over in gezeten? Dat je op weg gegaan was omdat de Heere je in beweging gebracht had. Dat alle twijfel en alle onmogelijkheid over je heen spoelde als een zee. Het kon niet. Of wel? Zalig worden, het was de onmogelijkste onmogelijkheid. Of niet? Zalig worden kon helemaal niet.

Maar dan schittert hier de genade Gods in Christus in de persoon van Jozua. Want het behaagt de Heere een middelaar aan te stellen voor Zijn volk. Dan moet je goed onthouden dat er ook in de dood van Mozes een geestelijke betekenis ligt. Want wat is Mozes voor een man geweest? Is dat niet de afschaduwing van de wet van God! En staat er niet in het Nieuwe Testament geschreven wat de functie van de heilige wet des Heeren is. Dat de wet slechts is de tuchtmeester tot Christus. Dat de wet de vrede niet brengen kan. Dat de wet de rust in het hart niet teweeg kan brengen. De wet kan maar één ding. Dat is het geweten onrustig maken. Dat is het hart doen zuchten. Dat is er als schuldenaar onderuit komen. Dat is de taak van de wet. Opdat het alle grond en alle hoop aan eigen kant zou op houden, en er niets anders zou overblijven dan een hoop op de levende God, Die Jozua gegeven heeft, Die Jezus gegeven

heeft. Waar eigenlijk? In de eeuwigheid al. Voordat iets van ons begon te leven, was ook dat wonderwerk al in Zijn boek geschreven. Eer dat ons bestaan in het licht werd geroepen, was Hij al getreden in het Goddelijk licht: “Ik kom, o God, om Uw wil te doen”. En die wet, die wet die de tuchtmeester tot Christus is, die was geschreven in Zijn binnenst ingewand. Hij is het geweest Die in alle delen des Vaders wil volbracht had.

Jozua wordt gehouden naar het Woord des Heeren slechts te handelen. Christus handelde slechts naar het Woord van Zijn Vader. Hij deed niet anders dan gehoorzamen naar het bevel van de eeuwige God. En Hij Die de wet in het binnenst ingewand droeg, Die is het Die Baanbreker van Zijn volk zal wezen.

Kijk, je moet bij Christus zijn, dat is het punt. Maar die weg naar Christus toe, Wie heeft die eigenlijk gebaand? Dat is diezelfde Heere Jezus Christus geweest. Die heeft dat gedaan. Er staat in de Schrift: “De Doorbreker zal voor uw aangezicht gaan”. Hij is de Doorbreker Die Zijn volk door alle onmogelijkheden heenvoert naar die plek, om daar de vrede met God te genieten.

De Heere spreekt tot Jozua: “Mijn knecht Mozes is gestorven, zo maak u nu op, trek over deze Jordaan, gij en al dit volk, tot het land dat Ik hun, de kinderen Israëls, geef”. Dat is ook zo opmerkelijk. De Heere zegt, terwijl dat volk nog in de woestijn staat: “Trek naar dat land dat ik het volk Israël geef”. Dat betekent: dat land waarvan Ik in Mijn raad heb besloten, dat het hun land zijn zal, dat is het land waarvan Ik nu ga waarmaken dat ze het ook erfelijk zullen bezitten. Daar ligt het vredesbesluit des Heeren achter. Het grote raadsbesluit om dat volk dat land te geven. En in dat raadsbesluit ligt de daad in de tijd al opgesloten, dat dat volk op Gods tijd ook in dat land der rust zal aan komen.

En je bent in de onrust, en er is nergens op deze wereld nog een plekje waar je rust vindt. En je verstaat er iets van dat er nergens vrede gevonden wordt, om je zonden. En overal op deze wereld spreekt alles tegen je, als een vijand: “Hoe moet het toch? Hoe moet het toch”. En dan klinkt het beloftewoord van de Heere, de God van Jozua: “Alle plaats waarop ulieder voetzool treden zal, heb Ik u gegeven”. Er staat niet: “Zal Ik u geven”, nee: “Heb Ik u gegeven”. Daar is die raad van God weer. “Gelijk als Ik tot Mozes gesproken heb”. Alle plaats heb Ik u gegeven. Welke plaats? “Wel, van de woestijn en deze Libanon af, tot aan de grote rivier, de rivier Frath, het ganse land der Hetieten en tot aan de grote zee tegen de opgang der zon, zal ulieder landpale zijn”. Dat spreekt God tot Jozua. Waar is Jozua eigenlijk? Jozua staat op de berg. En het is alsof de Goddelijke vinger hem al die plaatsen aanwijst. Jozua ziet dat ganse

erfdeel van het volk Israël. Wat denkt u, is Jozua niet verheugd geweest? Er stond onderaan die berg een volk, dat wist het allemaal nog niet. Maar Jozua krijgt het te zien.

Zo heeft de Meerdere Jozua, de Heere Jezus Christus, daar op die eeuwige hoogte, hoger dan welke berg op deze wereld ook, in de stilte van de nooit begonnen eeuwigheid, in de raad des vredes, de erfenis gezien. De erfenis die Hij verwierf voor al de Zijnen. En weet je hoe het zit? Het staat in de Psalmen toch! Dat de ganse wereld, het ganse aardrijk door de zachtmoedigen beërfd zal worden. En de Heere Jezus heeft hemel en aarde gezien. Die heeft alles over gezien, en Die is verheugd geweest, Die is blijmoedig geweest om de weg van lijden en sterven te gaan. Die is verheugd geweest om de trappen van de vernedering af te dalen en de trappen van de verhoging te beklimmen. Verheugd geweest omdat Zijn volk zou erven vanwege de Goddelijke toezegging.

Hier staat dat de HEERE tot Jozua spreekt. De HEERE met vijf kapitale letters. Om dat kapitale wonder van de verbondsbemoeienissen Gods uit te spreiden als het ware. De Heere is het Die alles, maar dan ook alles heeft klaar liggen voor Zijn gezegend volk.

En wij van nature maar lage gedachten van God hebben. Wij maar opzien tegen de duivel, tegen de wereld, tegen mensen om ons heen. Overal tegen opzien. En lage gedachten van God. Maar de Heere verkondigt hier Jozua, Zijn knecht, dat Jozua hoge gedachten mag hebben van de Heere der heirscharen. De Heere spreekt onmiddellijk. Dus rechtstreeks tot Jozua. Zo heeft de Heere ook rechtstreeks tot Zijn Zoon gesproken. Zo heeft de Heere ook rechtstreeks Zijn Zoon Zijn wil bekend gemaakt.

Ze moesten die Jordaan nog over. Ze moesten daar de Filistijnen en al die volken nog tegen komen. Ze moesten daar nog oorlog voeren. Maar hoe is die Meerdere Jozua eigenlijk op deze wereld gekomen? Op deze plaats, wat de erfenis van de Kerk zal zijn; hoe is Hij hier gekomen? Ze hebben Hem als een vijand zoeken uit te spuwen. Ze hebben Hem toch zoeken te doden! Of niet? Hij had toch op deze wereld geen plaats waar Hij Zijn hoofd zou neerleggen! Elke plaats waarop Hij Zijn gezegende Middelaarsvoeten zette, was een vijandige plaats. Of niet? De duivel meende toch dat hij god en koning op deze wereld was! Of niet? Die had toch het idee dat het hier zijn rijksgebied was! De duivel was het toch die de hele godsdienst en de hele wereld aanzette en ophitste tegen deze gezegende Middeelaar! Zo is het toch geweest! Maar in het klein, in de overwinning van Jozua over al die vijanden, ligt al afgeschaduwd de overwinning die Christus behalen zou over al Zijn vijanden. En die laatste vijand die teniet gedaan moet worden, is de dood. Christus heeft de dood zelfs

teniet gedaan. Hij Die satans kop vermorzeld heeft op de bodem der hel, Hij is het Die de dood is in gegaan om de dood gevangen te nemen en gevankelijk weg te voeren. Hij is het Die opgestaan is uit de dood, uit het graf, omdat de Levensvorst van de dood niet gehouden kon worden. En Hij, de Baanbreker, Hij Die Zijn volk voor gaat, Die is het Die in Zijn eigen werk verwierf voor Zijn volk dat de dood Zijn volk niet gevangen kan houden, aan deze kant van het graf geestelijk niet, maar ook straks die tijdelijke dood niet en tot in alle eeuwigheid die eeuwige dood niet. De dood zal Zijn volk niet gevangen kunnen houden, want na het leven en na het sterven is het leven mij bereid. God neemt mij op in Zijne heerlijkheid.

Die Heere is het Die een belofte doet aan Zijn knecht Jozua. Diezelfde belofte, maar dan geestelijk en heerlijker, heeft geklonken aan Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus, Zelf God. Die heeft Zich tot een Knecht, de lijdende Knecht des Heeren, laten maken. Hij heeft Zich onderworpen aan die wet, waar wij ons aan wilden ontworstelen, die wij genomen hebben, waarmee wij de Heere in het aangezicht hebben zoeken te slaan. Die wij dagelijks overtreden. Of ben je nog niet zo schuldig als dat volk dat daar aan de Jordaan stond? Heb je het er nog aardig van af gebracht? Of vind je het ook een wonder dat je nog leeft? Nog een wonder dat je onder de bediening van het Woord mag verkeren. Vind je het ook een wonder dat de Heere ons nog draagt? Wat een verdraagzaamheid! Nietwaar? Wat een verdraagzaamheid!

Maar nu dit. Weet u wat Jozua Israël niet kon geven? Hij kon Israël de zaligheid niet geven. Want er staat van Jozua geschreven dat hij is de zoon van Nun. De zoon van Nun, dat betekent: uit de aarde aards, van een mens geboren. Wie zal een reine geven uit een onreine? Heb je het niet terug gezien in je nageslacht, als je dat hebben mag? Een reine geven uit een onreine, dat is onmogelijk. Of niet? Wat kom je tegen? Zonde op zonde. Dat gold voor Jozua ook. En deze man, die als middelaar voor het volk wordt ingezet, heeft nu diezelfde reinigmaking met Christus' bloed nodig. Daarom is zijn naam een naam die af doet zien van de mensen. Hij heet geen Hoséa meer. Hij zal niet redden, o nee. In hem is geen kracht, absoluut niet. Maar zijn naam is Jozua: de Heere, Jehova zal redden. God zal het doen, voor Jozua en voor dat volk van Israël. En zo klinkt het woord van de levende God tot Zijn knecht, dat hij gaan moet in het land dat hij al geërfd heeft, wat de Heere al tot een bezitting gegeven heeft. Och, zo mag het volk van God... Ik weet niet of je dat weleens hebt meegemaakt. Zo mag het volk van God wel eens over de aarde gaan, geërfd door de genade en goedheid van God. Wat nu nog in beslag genomen lijkt door de zonde, de onge-

rechtigheid en de duivel. Er komt een dag... Of zie je daar niet naar uit? Er komt een dag dat de Heere Zelf, de drie-enige God, alles, maar dan ook alles aan satans macht en klauw zal ontrukken en dat Zijn Naam heerschappij zal voeren. Staat er niet geschreven dat de Heere zegt: "Ik zal scheppen nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, op dewelke gerechtigheid woont". Wat zal dat een zaligheid zijn, als hemel en aarde verenigd zijn tot in alle eeuwigheid, onafscheidelijk, en als de verlost Kerk met ziel en lichaam beide een plaats mag innemen in dat gezegend Godsrijk, waar het licht niet meer nodig zal zijn, want de Zonne der gerechtigheid Zelf zal ze verlichten, waar de Heere alles zal zijn en in allen. Dan zal er geërfd worden, mensen, dat zal zijn weerga niet kennen. Dat gaat de grenzen en de palen en perken van Israël, van het land Kanaän verre te buiten en te boven. Dat zal een zaligheid zijn! Dat zal een land zijn, vloeiende van melk en honing. Want God Zelf zal ze verzadigen.

Mensen, heb je daar weleens naar uit mogen kijken? Die onder de gebondenheid van de zonde, van dat oude bestaan van je, van dat verderfelijke vlees, van dat hart van je, dat nog ademt in de dingen van de wereld, zo gemakkelijk op gaat in de dingen van de tijd, zo meegesleept wordt. Heb je weleens gezocht om de verlossing? Zoals de apostel zegt: "Want in deze zuchten wij, verlangende met onze woonstede, die uit de hemelen is, overkleed te worden". Gods volk is in zijn soort een vrolijk volk, ja. Maar dat is in zijn soort ook een zuchtend volk. Weet je wat dat voor een volk is? Dat is een volk van "reeds" en "nog niet". De Heere heeft ze reeds gegeven, maar de volle erfenis wacht nog. Dat is het volk van God. En ze verblijden zich in de Heere. Ze verlustigen zich in Zijn genade, heil en goedheid. Maar ze verlangen. O Heere, wanneer komt die dag, dat ik U ontmoeten mag.

Je zegt: "Op dit ogenblik verlang ik eigenlijk niet zo erg. Is dat dan een teken dat ik geen geestelijk leven ken?" Als u geestelijk leven kent en u verlangt niet, dan is het wel een teken dat het geestelijk leven aardig ziek is. Is 't niet? Dat gezonde geestelijk leven ziet uit. Dat is een leven van verwachting. Moet je de Psalmen eens lezen. Ik blijf de Heere verwachten, mijn ziel wacht ongestoord, ik hoop in al mijn klachten op Zijn onfeilbaar Woord.

Als het Woord van de levende God tot je ziel geklonken heeft... Denk je niet dat Jozua met verwachting die Jordaan is door gegaan?! Denk je niet dat Jozua met verwachting de oorlogen gevoerd heeft?! Denk je niet dat Jozua met verwachting zijn voet op al die plekken in het beloofde land heeft neergezet?! Van God gegeven. Dat is een leven, mensen! Dat is een leven! De God van Jozua laat Zich niet onbetuigd, want Hij zegt Zelf in ons tekstwoord: "Niemand

zal voor uw aangezicht bestaan, al de dagen uws levens". Dat belooft God. Geen vijand, geen mens die het met Mijn zalige beschikking over u en uw volk niet eens is, zal voor uw aangezicht bestaan, al de dagen uws levens. Dus zolang u de voorganger voor Mijn volk zult zijn, zal dat niet gebeuren.

En Jozua is gestorven. Is daarmee het woord van de levende God ook gestorven? Nee toch! Want in die Meerdere Jozua is het waarachtig waar: "Niemand zal voor Uw aangezicht bestaan, al de dagen Uws levens". En weet u hoe lang de Heere Jezus leeft? Tot in alle eeuwigheid. Die nimmermeer sterven zal, maar altoos leeft om voor de Zijnen te bidden. Die altoos leeft om over de Zijnen te regeren. Die altoos leeft om het beloftewoord van de gezegende Verbondsjehova waar te maken, opdat dat volk van de levende God, dat het allemaal niet bekijken kan, het oog op Hem gericht zou houden.

Dat lees je ook in Jozua 1. Wat zeggen die Israëlieten? Wij geloven nu omdat God het u gezegd heeft. En wij geloven nu omdat u Gods Woord spreekt. Gelijk wij in alles naar Mozes hebben gehoord, also zullen wij naar u horen. Alleen, dus om deze reden, dat de Heere uw God met u zij, gelijk als Hij met Mozes geweest is. Daarom geloven wij u.

Geloof je daarom de Heere Jezus ook al? Of heeft Hij die Goddelijke waardij nog niet voor u? Ziet u in Hem nog niet het hart des Vaders dat geopend is voor zondige mensenkinderen? Kunt u Zijn woord nog naast u neerleggen? Kunt u nog door gaan in uw eigen leven en zeggen: "Ach, het zal allemaal wel. Als ik uitverkoren ben, zal het wel een keer gebeuren", enzo.

Hier verplicht het volk zich tot gehoorzaamheid. Dan zal straks ook blijken... Neem nou alleen het voorbeeld van Achan. Dan zal straks ook blijken, in het zich verplichten tot gehoorzaamheid, ook alles, maar dan ook alles in het leven gedood moet worden dat geen God in Christus is. Alle man die uw mond wederspannig wezen zal en uw woorden niet horen zal in alles wat ge hem u gebieden zult, die zal gedood worden. Want wat u tegenspreekt, hoort er niet bij, omdat degene die u tegenspreekt, God tegenspreekt.

Ja, zo is het met de Meerdere Jozua ook, gemeente, Zolang u het Woord van de Heere Jezus tegenspreekt, spreekt u God tegen. Dat betekent dit: zolang u onbekeerd kunt door leven, zolang u verder kunt gaan op eigen gekozen wegen en Hij geen God en Koning in uw leven is... Laat ik het zo maar zeggen, dat is zuiver gereformeerd. Zolang u zich niet laat zaligen, bent u de dood schuldig, dan bent u het Woord van de levende God wederspannig. Is het de Heere niet Die Zelf tot Zijn volk zegt: "Heden dan, zo gij Zijn stem

dan heden hoort, gelooft Zijn heilrijk en troostrijk Woord, verhardt u toch niet, maar laat u leiden”.

Heeft de Heere niet verdriet gehad van de vaders van dit volk van Israël! Hoe lang heeft de Heere van u en van mij al verdriet gehad? Ook na ontvangen genade hoor. Hoe lang heeft de Heere al verdriet van ons gehad? Hoe lang houden we het al vol om Zijn Woord ongehoorzaam te zijn? Om op een andere plek te verkeren dan aan de voeten van de levende God, aan de troon van de Goddelijke genade. Hoe lang al? Is het je geen wonder, de lankmoedigheid des Heeren, want die is groot.

We gaan eerst zingen, Psalm 115 het 6^e vers.

*Vertrouwt op God, gij allen die Hem vreest;
Hij is altoos hun schild, hun hulp geweest;
De HEER' was ons gedachtig.
Zijn zegen blijft op Israël verspreid;
Aärons huis is die ook toebereid.
God is getrouw en machtig!*

Niemand zal voor uw aangezicht bestaan, al de dagen uws levens. Gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn. Dat belooft de Heere aan Jozua. De zegen is hem beschoren. God staat voor Zijn eigen woord in. God staat voor Zijn eigen zaak in.

Dat moet toch tot hoop zijn voor een volk van God in de nacht! Of niet? God staat voor Zijn eigen zaak in. Je kunt en je mag jezelf niet in het leven behouden. Dat gaat niet. Er is geen nieuw werkverbond opgericht. Het is het genadeverbond. En in het genadeverbond komt alles van één kant, komt alles van Gods kant alleen. Hij waakt en zorgt voor Zijn volk. Dan kan het nacht worden. De storm en de stortbuien kunnen komen. En toch, toch blijft het Woord van de levende God waar. Gelijk als Ik met Mozes geweest ben, zal Ik met u zijn.

En je zegt: “Ik kan het niet bekijken”. Dat kan. Maar God bekijkt het wel. God ziet het wel. God weet het wel. Hij verliest Zijn volk niet uit het oog, al gaan ze door de Rode Zee, al gaan ze door de woestijn, al gaan ze door de Jordaan. Weet je waarom God ze niet uit het oog verliest? Er moet nog wat gebeuren. Ze moeten nog naar een plek toe. Welke plek? God had Kanaän niet zomaar uitverkoren. In Kanaän lag een heuvel. Die heuvel heet Golgotha. En vanwege die heuvel Golgotha heeft de Heere Kanaän verkoren tot Zijn erfdeel, omdat op die heuvel Golgotha het Gode zou gaan behagen deze

aarde te tekenen met Middelaarsbloed, te verzegelen met het gezegend bloed van de Heere Jezus Christus.

Ik zal met u zijn, zegt de Heere tot Jozua. Waarom kan de Heere dat zeggen? Wel, omdat Zijn Naam is HEERE, met vijf kapitale letters. Omdat Hij is de Verbondsgod. En Hij kan Zijn verbond niet anders handhaven dan alleen in het Offerwerk van Zijn Zoon, de Heere Jezus Christus.

Ik zal met u zijn. Ik zal u niet begeven en Ik zal u niet verlaten. Dat kan Hij tegen Jozua zeggen en dat zal Hij uitvoeren, omdat er Eén is Die van God verlaten geworden is, Waar in het gezegend Woord van God geschreven staat: "Ik heb de pers alleen getreden". Hij is het Die het uitgeroepen heeft: "Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij Mij?"

Weet je wat het volk van God kan uitroepen? "Mijn God, mijn God, waarom verlaat ik U?" Andersom nooit. Maar de Heere kon met recht uitroepen: "Mijn God, Mijn God, waarom verlaat Gij Mij?" Weet u waarom? Omdat Jozua, omdat Israël, omdat de Kerk nimmermeer verlaten zou worden. Daartoe is Hij verlaten.

Heeft u weleens mogen volgen, mensen, in Zijn gang? De weg van verlatenheid, heeft u die weleens na mogen speuren in het Woord van God? Biddend mogen overwegen, mogen verstaan aan eigen hart en leven: "Ik deed dat alles voor u". Heb je het weleens mogen zien, hoe Hij daar geweest is onder de vijanden, hoe Hij aan alle kanten beschimpt, bespot en gehoond geworden is? Heb je Hem weleens mogen volgen, hoe Hij, de gezegende Schepper van alle dingen, door Zijn eigen schepsel gezocht gedood te worden? Heb je Hem weleens zien gaan, mensen, die smartelijke gang in de tuin Gethsémané, hoe Hij daar gekropen heeft als een worm en geen man, van God verlaten. Van Hem gold wel dit: "Alleenlijk wees sterk en heb zeer goede moed, dat Gij waarneemt te doen naar de ganse wet van Mozes". God eiste genoegdoening aan Zijn heilige wet. En Christus heeft in alles Gods wet gehouden. Hij begeerde liever te sterven dan dat er een tittel of jota van die wet des Vaders verloren zou gaan. Hij heeft gekropen als een worm en geen man. En weet je wat daar al in Gethsémané's tuin heeft geklonken toen ze Hem kwamen arresteren? "Zo gij Mij zoekt, laat dezen heen gaan". Heb je daar weleens mogen ademhalen, mensen? Zo gij Mij zoekt, laat deze heen gaan.

Wat betekent Zijn Naam ook alweer, Jezus? Hij Die ruimte maakt. Wat een ruimte wordt Jozua voorgesteld! Van het gebergte tot aan de zee. Wat een ruimte is de Christus voorgesteld! Eeuwige vrijheid. Zo gij Mij zoekt, bindt Mij, maar laat dezen heen gaan. Eeuwige vrede. Eeuwige rust. En weet je wat die discipelen niet verstonden?

Het moest door het recht heen. Het moet door het rechtsgeding heen, mensen, in het leven van een ieder van ons. Petrus had nog gezegd: "Nee, dat nooit, dat zal U geenszins geschieden". Maar weet je wat hij leren moest? Dat hij alleen daarvan leven kon.

Ze hebben Hem gebracht in Gabbatha. En Pilatus moest het erkennen: "Ik vind geen schuld in deze Mens". Bespot werd Hij. Een doornenkroon op het hoofd gedruk. De geselslagen op Zijn rug. Bebloed, naakt werd Hij gehangen aan Golgotha's kruis.

Hoe is het geweest, mensen? Die gezegende Middelaar heeft daar Zijn bloed gestort tot een volkomen verlossing en verzoening voor al onze zonden. Daar moest het volk van God in leren ademhalen. Dat betekende de rust. Dat was de vrijheid. Dat Hij Zich binden liet. Dat Hij, de Onschuldige, Zich schuldig liet verklaren. Hij heeft Zich laten nagelen aan het vloekhout der schande, de plaats die u en ik verdiend hadden. Hij is onder de donderslagen van het heilige recht van God geweest. Hij is in de bittere verlatenheid van God geweest, opdat een iegelijk die zijn knieën mag leren buigen aan dat vloekhout der schande, aan dat kruis van Golgotha, aan dat gezegende hout, nimmermeer verlaten zal worden. Vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt. Ik ben een vervloekte. Of geloof je het nog niet? Ik ben een vervloekte, maar Hij is het Die al de zonden, al de schuld van Zijn uitverkoren Kerk op Zich laden liet. Hij is het Die dat alles gedragen heeft, totdat Hij uit mocht roepen (daarom is het land der vrijheid werkelijke vrijheid): "Het is volbracht".

En weet u wat Jozua nu niet kon? Dat kon de Heere Jezus wel. Jozua's gebeente ligt nog ergens in een graf te wachten op de dag der opstanding. Maar op de derde dag is Hij, Die de geest gegeven heeft nadat Hij het hoofd had gebogen, opgestaan van de doden. En Hij heeft Zichzelf Zijn broederen vertoond. Thomas... Is er een Thomas hier? "Thomas, steek uw handen maar in Mijn zij, en doe uw vinger maar in de wonden van Mijn handen". Dat hoefde niet meer. Want toen de Heere Jezus met Zijn vriendelijk aangezicht tot Thomas sprak, toen zei Thomas: "Mijn Heere en mijn God".

Weet je van een ogenblik dat de Heere Jezus bij je thuis bezorgd werd, dat Hij toegepast werd, dat Zijn Middelaarswerk ook voor u geschied was? Heb je het uit Zijn gezegende lippen mogen horen, dat die vreemde ruil heeft plaats gehad, zoals Luther het zegt, Hij mijn zonden en ik Zijn gerechtigheid. Een andere levensgrond is er niet. Een ander ademhalen is er voor de Kerk niet meer bij. Dat is het enige. Daar geldt ten volle en dan met eeuwige kracht: "Hier wordt de rust geschonken, het vete van Uw huis gemaakt, een volle beek van wellust maakt hier elk in liefde dronken". Of heeft dat wonder geen liefde in je hart wakker gemaakt? Ben je niet verbaasd

geweest: “Waarom, Heere, was het toch op mij gemunt, daar zoveel anderen gaan verloren?” Heb je je eigen weleens mogen verliezen in de eeuwige, drie-enige God, dat Hij gedachten des vredes gehad heeft over zo’n aardworm, zo’n vijand, zo’n opstandeling, zo’n walgelijk mensankind, die net als Israël alleen maar zijn best gedaan heeft om nooit in het land der rust aan te komen. Maar God brengt ze in het land der rust, omdat het daar is waar Zijn verbondsbe-moeienis ten volle beleefd wordt. De grootste zaligheid aan deze kant van het graf, is de toepassing van Christus’ gerechtigheid. Eens beslissend en telkens opnieuw. Dat is de enige adem van de Kerk. En dat maakt het uitzicht wakker. We hebben hier geen blijvende stad, maar we zoeken de toekomstende, om eeuwig, eeuwig, zonder nog een rimpeltje er aan je te mogen verliezen in Hem. Zie je daar naar uit? Heb je in die zoete ure weleens gedacht: “Straks is het weer voorbij. Ik kan het alleen maar verzondigen en bederven”? Er komt een eeuwigheid aan voor het volk van God. Dan hoef je het voor eeuwig niet meer te verzondigen. Dan hoef je er voor eeuwig niet meer buiten te liggen voor je eigen waarneming, maar eeuwig er in gehaald, bij de Heere. Alzo zullen wij altoos... De apostel zegt het nog sterker, niet alleen bij, maar altoos met de Heere wezen, om eeuwige gemeenschap te oefenen. De liefde Gods in het hart. En de liefde in het hart tot God. Ik roem in God, ik prijs het onfeilbaar Woord, om Jezus wil.

AMEN.

Dankgebed.

Slotzang Psalm 103 : 4

*Hij heeft voorheen aan Mozes Zijne wegen,
Aan Israels zaad, tot hun behoud genegen,
Zijn daân getoond, en trouw'lijk hen geleid.
Barmhartig is de HEER' en zeer genadig,
Schoon zwaar getergd, lankmoedig en weldadig;
De HEER' is groot van goedertierenheid.*

Zegenbede.